

DATUM.
1844, the Un-
Farm, "Kraanen,
Ozen, 50 Slaap-
boxen. These Cattle
had condition.
CS. MYBURGH.

Liefhebbery Tooneel

HET PRIVAAT HOLLANDSCH
TOONEELLEVEND GEZELSCHAP,

SPELENDE ONDER DE VERRINIGDE SIMPRAKES

To, But en Germanie te Woerther Strichbazar

ZAL VOOR HUNNE LATE VERTONING, OP

MORGEN AVOND,
WOENSDAG, DEN 5 JUNY 1844,

TEN TOONEELLE VOEREN.

NATUUR EN PLIGT;

OF DE

ZOON RECTER OVER ZYN VADER,

Tooneelspel, in Vyf Bedryven,

GEVOLGD DOOR

DE DRONKAARD,

Kluchtspel, in Twee Bedryven.

De Intekenen worden vriendelik versoekt om hunne Toggang-Kaarties te doen afhaan aan het Bureau van dien Blad op den Dag der Vertoening, tuschen 10 en 4 ure.

BINNEN VERKOOPING.

DE Ondergeteekende zal aan de Vendu-kamers

van de Heeren GEBROEDERS DENEYS & CO.,

doen verkopen, op

MORGEN WOENSDAG.

DEN 5 DEZER,

EEN GROOT EN VERSCHILLEND ASSORTEMENT

Nieuwe Goederen,

JIJSTONTVANGEN, BEWATTENDE ONDER ANDEREN:

Kardinaal Capes, Bloemen, Kerse kwaliteit Jerachineen,

Ryle kantoor Kraagies, Chinesche Mouwen, " Do. Laws,

Kantoor Polerines Gond-end Herendianen,

Gewisse Musaines Kraagia, Nieuwe patoen Chat,

BALS KLEERDEN, Silecias,

Handschoene Toppen, Tjaals,

Kantoor Ruffles, Gekleurde en zwarte Fran-

HOEDES (naar de laaste sche Merino,

Katoenoen Fluweel, esa. enz.

Heerengracht. T. W. GREEN.

ONTVANGEN PER "HARRIET"

En te koop aan de Pakhuizen van

THOMSON, WATSON & CO.

Yaren Potten, Kompvens, Ploegscharen, Graven, Roosters, Brandpannen, Kisthengels.

BLIKWERK,

Patente Brittania Metalwaren.

Schroeven, Bylen, oustingen en Bogen.

ZADELS,

Zadelzakken, Toomen, Gordels, Ry en Jagtzwepen.

VLOERKLEEDEN,

Voor Kamer en Gaderijen.

KOETS VERNIST,

Zwarre, Safran en Gold Size.

LAARZEN EN SCHOENEN,

Van alle soorten, voor Dames, Heeren en Kinderen.

PIANO FORTES.

ONTVANGEN per HARRIET, twee patente

vierkante PIANO FORTES, van de Heeren COLLARD & COLLARD, voormaals CLEMENTI. Deze Pianos zyn zeer wullend, en cemaata van gesloten Mahonyhout, ge- schikt voor enig klimaat. Mode ontvangen per THOMAS SNOOK, een kast nieuwe en modele Muzyk, prachtige rozenhouten Guitars met patente kopstukken, en Fluiten, van verschillende prijzen, Pijporgelten en Fluitjes.

NR. Cottage en Piccolo Pianos te koop, door beroemde makers.

T. M. ADNEY.

PUBLIEKE VERKOOPING.

OP WOENSDAG MORGEN den 12 Juny, de klok 10 ure, zullen aan Smitsen, Zoutvrije, publiek worden verkocht.

100 Koffien met en sonder Kalven.

12 Basaard Trekoeken, allen in Saldanhabai aangefokt

en van daer in goeden staat aangebragt. De aandsact van liefsberen overwaardig, zulkeinde aan den koopman bieder

zonder reservo worden verkocht, op een ruim crediet.

De Heer J. G. STEYTIER, Vendu-Adm.

J. G. BLANCKENBERG, qd.

F. J. BESTBIE.

160 EXTRA vette SLAGTOSSEN en

KOEIJEN, en 50 jonge TREKOSSEN.—Op WOENSDAG, den 5 Juny, zal de Ondergeteekende by den Heer J. BYTERS, aan "Stukland," per Vendule doos verkoopen, bovenstaand getal extra vette

Beesten, door den Heer D. BINK, van over de Groote Rivier, opgebragt.

Daer betrekking bekend is, dat het Vee door bovengem.

Heer D. BINK, aldy in enigen extra staot wordt opgebragt,

behoef hatzelike gne verdere aanbeveling, als dat het seker

present zal sijn.

S. BRINK.

VERKOOPING VAN

130 EXTRA vette SLAGTOSSEN en

KOEIJEN, en 120 TREKOSSEN.

Op Donderdag den 6 Juny, aannstaande, zal de Ondergeteekende ter plaatse van den Heer J. BEYERS, aan Stikland,

laten verkoopen, bovengem, getal Slagtoessen en Koeijen, die verkoord werden tot zyn, en op Zaturdag den 8 Juny,

ter plaatse van den Heer G. P. C. KOTZE, Paardenberg,

bovengem, getal Trekoeken: waaronder zich bevrinden zed

egale kluspannen. Gem. Vee is opgebragt door den Heer

P. P. HARTHOORN.

Kapstad den 23 Mei 1844.

J. A. SCHICKERLING.

160 Verkooping van SCHAPEN zal nader worden

bekend gemaakt.

BENOODIGD, twie bekwame SMIDS-

KNECHTS, aan wien goede huu zal gegeven worden,

Christenen zullen de voorkeur hebben.—Adres in de Loop-

straat, No. 109, by

JOHNS. JACOBS. LUYT.

Kapstad, den 3 Juny 1844.

Uitgaven te No. 92, Waterstraat, Kaapstad, allen Dinsdag en Vrijdag Octaed, en met de oorkomende post naar de Buitens Districts versonden.

Terras: In de stad per jaar Rds. 25; per Quartier Rds. 5 1/4.—In de

Buitens Districts voor de hou nommers in derselver gehad Rds. 26 per jaar; per

Invoer Rds. 7; doch soer alto stiffe van de Dingding Courant (tegen tot) by wyse van Supplement tot de Dingding Courant wordt bepaerd, Rds. 28 per

jaar of Rds. 5 1/4, per kwartaal.

De Intekenen worden vriendelik versoekt om hunne Toggang-Kaarties te doen afhaan aan het Bureau van dien Blad op den Dag der Vertoening, tuschen 10 en 4 ure.

BINNEN VERKOOPING.

DE Ondergeteekende zal aan de Vendu-kamers

van de Heeren GEBROEDERS DENEYS & CO.,

doen verkopen, op

MORGEN WOENSDAG.

DEN 5 DEZER,

EEN GROOT EN VERSCHILLEND ASSORTEMENT

Nieuwe Goederen,

JIJSTONTVANGEN, BEWATTENDE ONDER ANDEREN:

Kardinaal Capes, Bloemen, Kerse kwaliteit Jerachineen,

Chinesche Mouwen, " Do. Laws,

Kantoor Polerines Gond-end Herendianen,

Gewisse Musaines Kraagia, Nieuwe patoen Chat,

BALS KLEERDEN, Silecias,

Handschoene Toppen, Tjaals,

Kantoor Ruffles, Gekleurde en zwarte Fran-

sche Merino,

Katoenoen Fluweel, esa. enz.

Heerengracht. T. W. GREEN.

ONTVANGEN PER "HARRIET"

En te koop aan de Pakhuizen van

THOMSON, WATSON & CO.

Yaren Potten, Kompvens, Ploegscharen, Graven, Roosters, Brandpannen, Kisthengels.

BLIKWERK,

Patente Brittania Metalwaren.

Schroeven, Bylen, oustingen en Bogen.

ZADELS,

Zadelzakken, Toomen, Gordels, Ry en Jagtzwepen.

VLOERKLEEDEN,

Voor Kamer en Gaderijen.

KOETS VERNIST,

Zwarre, Safran en Gold Size.

LAARZEN EN SCHOENEN,

Van alle soorten, voor Dames, Heeren en Kinderen.

PIANO FORTES.

ONTVANGEN per HARRIET, twee patente

vierkante PIANO FORTES, van de Heeren COLLARD & COLLARD, voormaals CLEMENTI. Deze Pianos zyn zeer wullend, en cemaata van gesloten Mahonyhout, ge- schikt voor enig klimaat. Mode ontvangen per THOMAS SNOOK, een kast nieuwe en modele Muzyk, prachtige rozenhouten Guitars met patente kopstukken, en Fluiten, van verschillende prijzen, Pijporgelten en Fluitjes.

NR. Cottage en Piccolo Pianos te koop, door beroemde makers.

T. M. ADNEY.

PUBLIEKE VERKOOPING.

OP WOENSDAG MORGEN den 12 Juny, de klok 10 ure, zullen aan Smitsen, Zoutvrije, publiek worden verkocht.

100 Koffien met en sonder Kalven.

12 Basaard Trekoeken, allen in Saldanhabai aangefokt

en van daer in goeden staat aangebragt. De aandsact van liefsberen overwaardig, zulkeinde aan den koopman bieder

zonder reservo worden verkocht, op een ruim crediet.

De Heer J. G. STEYTIER, Vendu-Adm.

J. G. BLANCKENBERG, qd.

F. J. BESTBIE.

160 EXTRA vette SLAGTOSSEN en

KOEIJEN, en 50 jonge TREKOSSEN.—Op WOENSDAG, den 5 Juny, zal de Ondergeteekende

by den Heer J. BYTERS, aan "Stukland," per Vendule doos verkoopen, bovenstaand getal extra vette

Beesten, door den Heer D. BINK, van over de Groote Rivier,

opgebragt.

Daer betrekking bekend is, dat het Vee door bovengem.

Heer D. BINK, aldy in enigen extra staot wordt opgebragt,

behoef hatzelike gne verdere aanbeveling, als dat het seker

present zal sijn.

S. BRINK.

VERKOOPING VAN

130 EXTRA vette SLAGTOSSEN en

KOEIJEN, en 120 TREKOSSEN.

Op Donderdag den 6 Juny, aannstaande, zal de Ondergeteekende

AGENTEN	
De Buren, de Buren Districten.	D. T. Hartley.
Banffshire.	A. S. Melling.
Claudelton.	S. J. du Toit.
Galloway.	J. J. Terrelle.
Caledon.	James Walker.
Georgetown.	D. Coniby.
Graves-Hill.	B. Fincham.
Port.	J. D. Hampt.
Natal.	B. Poortman, M. D.
Swellendam.	John Barry.
Stellenbosch.	P. Korsten.
Almelo.	J. D. A. Freistich.
Somerset.	C. Moller.
Tulbagh.	H. F. de Lange Vos.
Tygerberg.	F. Uys.
Uitenhage.	J. Brahm.
Wagga, Wagga, achter Paarl.	J. Addye.
Worcester.	J. Meiring.

1 Volle Maan 9u. 1m. 's Morgens.
7 Laatste Kwartier. 9u. 43m. 's Namiddags.
16 Nieuwe Maan 1u. 4m. 's Morgens.
23 Eerste Kwartier 4u. 38m. 's Namiddags.
30 Volle Maan 7u. 30m. 's Morgens.

DE ZUID-AFRIKAAN.

KAAPSTAD DEN 4 JUNY 1844.

De regt en voorregt van den Wettgevenden Raad, zyn op II. Vrydag andermaal het onderwerp van beraadseling en overweging geweest, maar onder verschillende omstandigheden dan in het voorleden jaar. Toen een Committee des Raads, aangesteld om onderzoek te doen in de aangelegenheden van Robben Eiland, met het onderzoek voortging, werd hetzelve plotseling verhinderd door een tegeworping, namelijk, dat hetzelfde geen regt had getuigen te noozaken voor hetzelfde te verschynen om onderzocht te worden.

Eene waring en in eenige opzichten bittere discussie, vond plaats in den Wettgevenden Raad; een aantal Resolutien werden genomen, en eene resorte gedaan naar Hare Majestets Gouvernement. In de veronderstelling dat door de dep che, ontvangen by den aankomst van onzen nieuwe Gouverneur, en de Order van Hare Majestet in Rade (waarop wy gezinspeeld hebben), het regt verleend was om getuigen te noozaken voor den Raad of een Committee daarvan te verschynen, bepaalde de Raad, in het opstellen van ditzelfde nieuwe Reglementen en Bepalingen, de 43ste, 44ste en 45ste regulation, vast stellende, dat alle getuigen, door den Raad of een Committee daarvan gereuert, of die men voorneemt was te ondervragen ten behoeve van eenig individu, door den Kerk in naam des Raads, zullen worden gedragvaard.

Laatstleden Vrydag bepaald zynde voor de uiteindelyke overweging en goedkeuring der Bepalingen, stond de Procureur Generaal op, ter einde derzelfve vernietiging voortstellen, en werd gescreund door den Gouvernements Secretaris.

Het blykt dat een dier Regters van het Hoog Gerechtshof, de Heer Regter MENZIES na de publicatie dier Bepalingen (welke verkeerdelyk gezegd werden, reeds door den Raad te zyn goedgekeurd) aan Zyne Excellentie den Gouverneur zyne aanmerkingen had medegedeeld in opzigt tot die Bepalingen. Daar ditzelfve echter in den Raad niet gelezen werden, voor zoo verre wy on herinneren, zyn wy buiten staat den inhoud daarvan te melden.

Geene opheldering werd door den Procurer Generaal gegeven, noch enige reden voor zyn voorstel gemeld; en de Heer Advocaat CLOETE, ondersteund door den Heer EBDEN, stelde als eene emendatie voor, waarin al de onofficiele toestemden, dat de Bepalingen niet worden vernietigd maar blijven, te gelyker tyd zyn voornemen te gevende, dat hy, na de goedkeuring der Bepalingen, zoude voorstellen, ditzelfve in een Ordonnantie intelaaschen, en aan Hare Majestets goedkeuring te submitten. De Heer CLOETE was van oordeel, dat de Raad, zonder de magt om getuigen te noozaken voor denzelven te verschynen, een nutteloos ist; zoudt zyn, en de Heer EBDEN beschouwde zulk een magt als noozakelijk voor het bestaan van den Raad.

De Procurer General trad toen, by wyze van antwoord, in eenig lange opheldering van zyne redenen, om de vernietiging van die drie Bepalingen voortstellen. Dat de Raad het regt in kwestis niet had voor de jongste Order in Rade, was reeds erkend geworden door de onofficiele leden in de vorige sel resolution. Hy beschouwde daartoe een sel resolution, om datgoen te doen waartoe zy geen regt hadden, als nutteloos, en strekkende om het publiek te misleiden. De Raad was uitdrukkelijk verbooden eenig wett te maken, de constitutie des Raads veranderende of affecterende; gevolgklik konden zy zels geene Ordonnantie maken, hooch regten uitbreidende, en dus hunne constitutie veranderende. Hy zoude er echter niet tegen hebben, indien deze regulatiën vernietigd werden; den Raad behulpzaam te zyn in het opstellen van zekere resolutien met het doel om Hare Majestets goedkeuring te bekommen, of eene Order in Rade, de vereschte magt verleende om getuigen te noozaken te comparen.

Na dese opheldering werd de emendatie ingetrokken, en de Raad stemde unaniem toe deze drie Bepalingen te vernietigen, onder voorwaarde, dat een maatregel, zoo als door den Procurer Generaal voorgebragt, zoude worden ter tafel gebracht.

Zonder in een discussie te troeden over de meriten van de drie regelingen en inzichten van den Procurer Generaal, welke gegronde schynen geweest te zyn op de tegeworping van den Heer Regter MENZIES, komt het ons voor dat de voorgestelde maatregel — en waarop de tegeworping tegen de vernietiging ingetrokken werd — allereenvoudigst en het geschikste is.

Het regt en de magt des Raads over het onderwerp, worden in twyfel getrokken. De Procurer Generaal, de regtgeleerde en lange ver van het Gouvernement, en een der Regters van het Hoog Gerechtshof, hebben een sterk

gevoelen tegen denzelven. Is het daerom niet billyker dien twyfel thans uit den weg te ruimen, terwyl er geene kwestie voor hen is, welke de uitoefening van dat regt vordert, dan op eenen tyd wanneer zoodanige uitoefening byzonder noodzakelyk is, en belangryke maatregelen kunnen gedwarsboomt worden uit gebrek aan genoegzame magt? Hierover denken wy kan er slechts een geroeien bestaan.

Maakt eene Ordonnantie, en indien Hare Majestet deselve goedkeurt, wordt het de wet des lands, en geeft aan den Raad het vereiste regt en gezag. Maar veronderst dat zoodanige Ordonnantie gemaakt en aan de Regters van het Hoog Gerechtshof overgezonden wordt, en op de vraag: of er enige wettige verhindering bestaan kan tegen ditzelfve uitoefening door de koloniale Regthaven, en zoo ja, door welk middel die verhindering uit den weg geraimd kan worden? antwoorden dat het gebrek aan magt in den Raad om zulk eene Ordonnantie te maken, enkele verhindering is welke slechts door een Order in Rade kan worden uit den weg geraimd? Zal de Raad, tegen zulk een gevoelen aan, contuisionele gegeven volgens de 23ste Regulatie, volharden in het goedkeuren der Ordonnantie? Zal de Gouverneur deselve bekrachtigen? En zal dit versoel van gevoelen niet veeler strekken om de verkrywing van die magt op een wettige en constitutionele wyse, te verhindren dan te beorderen?

Nog eens, verbeeld u een Ordonnantie gepasseerd en bekrachtigd door den Gouverneur, en niet geweerd door Hare Majestet, — een getuige gedagvaard en niet verschynende, — in hechtens gevaldaard en niet verschynende, — in hechtens gevaldaard en niet verschynende, — een actie voor het Hoog Gerechtshof gebragt, wegens onwettige gevangenischap, en vonnis ten voordele van den eischer, op denzelfden oordeel dat de Raad geen regt had getuigen te noozaken voor hetzelfde te verschynen om onderzocht te worden,

Eene waring en in eenige opzichten bittere discussie, vond plaats in den Wettgevenden Raad; een aantal Resolutien werden genomen, en eene resorte gedaan naar Hare Majestets Gouvernement. In de veronderstelling dat door de dep che, ontvangen by den aankomst van onzen nieuwe Gouverneur, en de Order van Hare Majestet in Rade (waarop wy gezinspeeld hebben), het regt verleend was om getuigen te noozaken voor den Raad of een Committee daarvan te verschynen, bepaalde de Raad, in het opstellen van ditzelfde nieuwe Reglementen en Bepalingen, de 43ste, 44ste en 45ste regulation, vast stellende, dat alle getuigen, door den Raad of een Committee daarvan gereuert, of die men voorneemt was te ondervragen ten behoeve van eenig individu, door den Kerk in naam des Raads, zullen worden gedragvaard.

Op myn weg naar Bathurst, omstreeks half 9 ure op den avond van Zaterdag den 18 deser, en op dat gedeelte van den weg welke over de plant van den Heer Currie loopt, dan eenen maatregel nemen, nu door den Procurer General voorgesteld, — dat is, eene resorte te stelten tot Hare Majestet? Zyn by bewust welke bepaalde maatregel dan voor den zyn, dat de voortzetting waarvan materiel kan worden vertraagd? Kunnen vy voorzien welke veranderingen in de omstandigheden der kolonie plannen gehad kunnen hebben, het verleenen van zoodanige magt moeijelyk makende?

Het wordt inderdaad eene zaak van groot gewigt, wante zoodanige magt nootzakelyk wordt beschouwd en het werkbaar bestaan des Raads raakt, geen tyd te verspilen in yde discussien en halve maatregelen, maar onmiddelyk den maatregel te nemen door den Procurer General voorgesteld, en alius een finaal en zeker besluit te bekomen van H. Majestets Gouvernement. De bedoile magt is verleend geworden aan den onlangs daargestelde mengement Wettgevenden Raad van Nieuw Zuid Wales, en er kan geene redenen bestaan waarmen Hare Majestet zode kunnen gereden worden, ditzelfve aan deze Kolonie te ontzeggen.

Het blykt dat een dier Regters van het Hoog Gerechtshof, de Heer Regter MENZIES na de publicatie dier Bepalingen (welke verkeerdelyk gezegd werden, reeds door den Raad te zyn goedgekeurd) aan Zyne Excellentie den Gouverneur zyne aanmerkingen had medegedeeld in opzigt tot die Bepalingen. Daar ditzelfve echter in den Raad niet gelezen werden, voor zoo verre wy on herinneren, zyn wy buiten staat den inhoud daarvan te melden.

Het blykt dat een dier Regters van het Hoog Gerechtshof, de Heer Regter MENZIES na de publicatie dier Bepalingen (welke verkeerdelyk gezegd werden, reeds door den Raad te zyn goedgekeurd) aan Zyne Excellentie den Gouverneur zyne aanmerkingen had medegedeeld in opzigt tot die Bepalingen. Daar ditzelfve echter in den Raad niet gelezen werden, voor zoo verre wy on herinneren, zyn wy buiten staat den inhoud daarvan te melden.

Geene opheldering werd door den Procurer General gegeven, noch enige reden voor zyn voorstel gemeld; en de Heer Advocaat CLOETE, ondersteund door den Heer EBDEN, stelde als eene emendatie voor, waarin al de onofficiele toestemden, dat de Bepalingen niet worden vernietigd maar blijven, te gelyker tyd zyn voornemen te gevende, dat hy, na de goedkeuring der Bepalingen, zoude voorstellen, ditzelfve in een Ordonnantie intelaaschen, en aan Hare Majestets goedkeuring te submitten. De Heer CLOETE was van oordeel, dat de Raad, zonder de magt om getuigen te noozaken voor denzelven te verschynen, een nutteloos ist; zoudt zyn, en de Heer EBDEN beschouwde zulk een magt als noozakelijk voor het bestaan van den Raad.

De Procurer General trad toen, by wyze van antwoord, in eenig lange opheldering van zyne redenen, om de vernietiging van die drie Bepalingen voortstellen. Dat de Raad het regt in kwestis niet had voor de jongste Order in Rade, was reeds erkend geworden door de onofficiele leden in de vorige sel resolution. Hy beschouwde daartoe een sel resolution, om datgoen te doen waartoe zy geen regt hadden, als nutteloos, en strekkende om het publiek te misleiden. De Raad was uitdrukkelijk verbooden eenig wett te maken, de constitutie des Raads veranderende of affecterende; gevolgklik konden zy zels geene Ordonnantie maken, hooch regten uitbreidende, en dus hunne constitutie veranderende. Hy zoude er echter niet tegen hebben, indien deze regulatiën vernietigd werden; den Raad behulpzaam te zyn in het opstellen van zekere resolutien met het doel om Hare Majestets goedkeuring te bekommen, of eene Order in Rade, de vereschte magt verleende om getuigen te noozaken te comparen.

Na dese opheldering werd de emendatie ingetrokken, en de Raad stemde unaniem toe deze drie Bepalingen te vernietigen, onder voorwaarde, dat een maatregel, zoo als door den Procurer Generaal voorgebragt, zoude worden ter tafel gebracht.

Zonder in een discussie te troeden over de meriten van de drie regelingen en inzichten van den Procurer Generaal, welke gegronde schynen geweest te zyn op de tegeworping van den Heer Regter MENZIES, komt het ons voor dat de voorgestelde maatregel — en waarop de tegeworping tegen de vernietiging ingetrokken werd — allereenvoudigst en het geschikste is.

Het regt en de magt des Raads over het onderwerp, worden in twyfel getrokken. De Procurer Generaal, de regtgeleerde en lange ver van het Gouvernement, en een der Regters van het Hoog Gerechtshof, hebben een sterk

KAFFER GEWELDENARY.

(Uit de G. T. Journal, van den 23 Mei 1844.)

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissarissen van de Municipaliteit van Grahamsstad, en die, gedurende zyn verblijf van meer dan 20 jaren op de grenzen, gelegen heeft gehad om beter bekend te worden met den inheemsche karakter, dan de grootste gedachte der ingezeten van dit of de naburige distrikten.

De volgende geschrevene oppaal is van ons inhandigd geworden door den Heer W. Hartley, een der Commissar

AGENTS FOR THIS PAPER IN THE COUNTRY DISTRICTS,	
Beaumont,.....	Mr. A. P. Melring,
Caledon,.....	Mr. J. J. Tessinar,
Clun William,.....	Mr. S. J. du Toit,
Colesberg,.....	Mr. James Walker,
George,.....	Mr. D. Coolhane,
Graaf-Reinet,.....	Mr. B. Fincham,
Malmesbury,.....	Mr. J. D. A. Freidlich,
Paarl,.....	Mr. J. D. Haupt,
Port Natal,.....	B. Portman, M.D.
Somerset,.....	Mr. C. Moller,
Stellenbosch,.....	Mr. P. Korsten,
Swellendam,.....	Mr. John Barry,
Tulbagh,.....	Mr. H. F. de Lange Vos,
Tygerberg,.....	Mr. F. Uys,
Uitschagte,.....	Mr. J. Brem,
Wellington,.....	J. Addy, M.D.
Worcester,.....	Mr. J. Melring.

TO CORRESPONDENTS.

"A Visitor" has been received, but too late for this number. It will appear in our next.

THE ZUID-AFRIKAAN.

CAPETOWN, JUNE 4, 1844.

The "rights and privileges" of the Legislative Council have again been a subject of discussion and consideration on Friday last, but under different circumstances than last year. When a Committee of the Council, appointed for an inquiry into the affairs of Robben Island, were proceeding with the investigation, they were suddenly checked by an objection, viz.: that they had no right to compel witnesses to appear before them for the purpose of examination.

A warm, and in some respects acrimonious, discussion took place in the Legislative Council. A set of Resolutions were adopted, and a reference made to Her Majesty's Government. Under the supposition that by the Dispatch, received by the arrival of our new Governor, and the Order of Her Majesty in Council, (to which we lately alluded,) the right of compelling the attendance of witnesses before the Council or a Committee thereof, had been granted, the Council, in the framing of their new Rules and Regulations, framed the 43rd, 44th, and 45th Rules, enacting, that all witnesses required by the Council or any Committee thereof, or intended to be examined on behalf of any individual, shall be summoned by the Clerk in the name of the Council.

Friday last having been fixed, for the final consideration and adoption of those Rules, the Attorney General rose to move their extinction, and was seconded by the Secretary to Government.

It appears that after the publication of these Rules, (which were erroneously stated to have already been adopted by the Council,) one of the Judges of the Supreme Court, Mr. Justice MENZIES, had communicated to His Excellency the Governor his observations, in respect of these Rules. As however, they were not read in Council, as far as we are aware of, we are unable to state the contents.

No explanation was offered by the Attorney General, nor any reason stated, for his motion; and Mr. Advocate COLETT, seconded by Mr. EBDEN, moved as an amendment, in which all the Un-officials concurred, that he said Rules be not erased and do remain standing at the same time; his intention, that after the adoption of the Rules, he would propose to embody them in an Ordinance, and submit the same to Her Majesty for approval. Mr. COLETT considered that the Council, without the power to compel the attendance of witnesses, would be a nonentity, and Mr. EBDEN thought such a power necessary for the very existence of the Council.

The Attorney General, in reply then entered into a long explanation of his reasons for moving the erasure of these three Rules. That the Council had not the right in question, before the recent Order in Council, the Unofficial Members have already admitted, in their former set of Resolutions, nor did the recent despatches give them that right. A set of Rules therefore for doing that, which they had no right to do, he considered useless, and tending to mislead the public. The Council were expressly forbidden, to make any law, altering or effecting the constitution of the Council, consequently they could not even make an Ordinance, extending their rights, and thus altering their constitution. He would, however, have no objection, if these Rules were erased, to assist the Council in framing certain Resolutions, for the purpose of obtaining Her Majesty's sanction, or Order in Council, granting the desired power of compelling witnesses to attend.

Upon this explanation the amendment was withdrawn, and the Council unanimously consented to the erasure of these three Rules, on the understanding that a measure as alluded to by the Attorney General, would be brought forward.

Without entering in a discussion of the merits of the arguments and views of the Attorney General, which would appear to have been founded upon the objection raised by Mr. Justice MENZIES, we presume the measure proposed, and on which the objection against the motion was withdrawn, appear to us, to have been the more simple and the more efficient.

The right and power of the Council, on the subjects called in question, The Attorney General, the legal adviser of Government, and one of the Judges of the Supreme Court, have a strong opinion against it. Is it not more sound therefore to settle that doubt, now when there is no question, before them, requiring the exercise of that right, than at a time, when such exercise is particularly necessary, and important measures may be thwarted for want of such power? On this we think there can be but one opinion.

Make an Ordinance, and if Her Majesty sanctions it, becomes the law of the land, giving the required right and power. But suppose such an Ordinance having been made, and transmitted to the Judges of the Supreme Court, they were to answer to the question:—whether there would be any legal impediment to its execution by the colonial tribunals, and if so, by what means can such impediment be surmounted;—that the

want of power of the Council to make such an Ordinance, is an impediment, which can only be surmounted by an Order in Council?—will the Council in the face of such an opinion, constitutionally given according to the 28th Rule, persist in adopting the Ordinance? Will the Governor sanction it? And will not this difference of opinion rather retard than promote the obtaining of that power in a legal and constitutional manner?

Again, suppose an Ordinance passed and sanctioned by the Governor, and not refused by Her Majesty,—a witness summoned and not appearing,—imprisoned for contempt in not attending required—an action for false imprisonment brought before the Supreme Court, and a judgment in favor of Plaintiff, on the same ground, that the Council had no right or power to pass such an Ordinance. In what better situation will the Council then be with the question? Will they expend the money of the public Treasury, in an uncertain appeal to Her Majesty in Council, or will they then adopt the measure, now proposed by the Attorney General, that is, a reference to Her Majesty. Are they aware what important matter may then be before them, the prosecution of which may be materially retarded? Can they foresee what alteration in the circumstances of the Colony may have taken place, rendering the concession of such power difficult?

Indeed, it becomes a matter of serious contemplation, when such power be considered essentially necessary, and touching the very existence of the Council, not to allow any further time to pass in idle discussion and half measures, but at once to adopt the mode proposed by the Attorney General, and thus obtain a final and certain decision from Her Majesty's Government. The power allowed to be granted to the newly established mixed Legislative Council for New South Wales, and there can be no reason, why Her Majesty should be advised to refuse it to this Colony.

PORt NATAL—LOSS OF LIVES.

On Wednesday, the 25th April last, at 3 o'clock P.M., the Cutter belonging to H.M. Brig Bittern, was capsized on the Bar, while attempting to enter the Bay. She was manned with 1 officer and 9 men. The officer (Mr. Radcliffe, a Midshipman) and two of the crew were unfortunately drowned. Before she reached the Bar, Mr. J. W. Lowe, second in command of H.M. Brig Fawn, with his usual promptitude left the Harbour and rowed in the Fawn's second gig towards the Bar in order to be at hand in case that any accident should occur. He fortunately arrived just in time; for when the Boat of the Bittern was capsized, the tide was running out, and he was enabled to save seven men out of ten. Great credit, indeed is due to Mr. Lowe; for had it not been for his timely assistance every soul would have found a watery grave. This is not the only instance of the invaluable service which Mr. Lowe has rendered to boats in crossing the Bar. He has on three different occasions saved the life of his Commander, Lieut. Nourse, of the Fawn; and all owing to the coolness and intrepidity with which he executes his orders, and to the willingness of his Boat's Crew. Mr. Lowe deserves the highest praise. A more generous, intrepid, noble-hearted Tar the British Navy does not possess; and his name is never pronounced by the inhabitants of Natalia but with feelings of reverence or gratitude.—*De Natalier*, May 3.

CAFFER OUTRAGE.

The following written statement has been handed to us by Mr. W. Hartley, one of the Commissioners of the Municipality of Graham's Town, and who, during his more than twenty years residence on this frontier, has had opportunities of learning accurately the native character far beyond the generality of residents in this, or neighbouring districts. It matters little whether the design of the natives in this instance was, as supposed, actually to way-lay, or merely to alarm the traveller; it is sufficient to show the lax state of our regulations with regard to these people that such outrages as these can be perpetrated in day light, and that barbarians—under the Hibernian title of "Native Foreigners," can, and do enter the Colony when they please—infest the woollen country; squat down and by some mysterious means acquire large droves of cattle—live in independent idleness—and terrify the solitary traveller, as we see in this case, while proceeding unobtrusively on his lawful business. These are facts which cannot be denied, for they are notorious, and hence we may well make enquiry, why is such a state of things allowed for a day to exist?—a state of things which is as disreputable to the authorities as irritating to those of the inhabitants—and who from an important part of the community—who are immediately concerned. Such persons very justly claim exemption from these evils, and they naturally ask, whether they alone are excluded from sharing in what must be ever considered as the very foundation of human society—protection from aggression and security of person and property.

STATEMENT OF MR. W. HARTLEY.

On my way to Bathurst, about half past 5 o'clock on the evening of Saturday, 18th instant, when on that part of the road which crosses Mr. Currie's farm, at the eastern extremity, near the end of the flat, I passed eight Cafters fresh painted with red ochre. I felt little alarm at this time, seeing, as I supposed, at about 800 paces before me a wagon ostranched by the road side. I road past them without relaxing the speed of my horses, but after crossing a valley in which I lost sight of the supposed wagon, I perceived on rising the opposite hill in the road near the same spot, the appearance of a spear of oxen, as though driven together, to put on the head-reins preparatory to impaling. On reaching to within about 150 yards of the spot, this appearance, however, changed as by magic, while a shrill whistle of a body of Cafters made the woods echo. Instantly from the spot in question, some twenty Cafters, also painted red, rushed forward with their assegais brandished in their air. There was no time for parley; I was alone—and it would have been folly and rashness to have waited to test their design—hence I turned my horses out of the road. The Cafters then left me no longer in doubt, as several of them dashed out of the road with fearful rapidity before me to prevent my crossing it. My position at that moment was such as none can conceive but those very few who have escaped as narrowly. On my right was the dense thicket and deep gorges of the Kowie Bush; and at only 2 miles from me was the spot where Palmer and Brown so lately were butchered. My mind instinctively recollects from any attempt to seek refuge in that direction—and a false movement at that moment would have proved fatal to me. The foremost of the Cafters who kept the road were within about 80 paces. I then turned my horses with a design if possible to reach Mr. Dyason's farm house, but had no sooner done this than I perceived the eight Cafters whom I had passed as mentioned, and who were evidently acting in concert with the other to cut off my retreat. No way was then left for me but to push into the flat, where I had in front a deep woody ravine, distant from the road about 900 paces,

and here the Cafters spread themselves out (as I could hear by their whistle to each other) to cut off my retreat.

Fortunately the speed of my horses enabled me to just clear the end of the bush, and also to head the foremost of the Cafters running down to Wilson's Party, and might them have escaped, all being quiet in my rear, having rods at full speed about 6 miles, but it occurred to me that Mr. Goldswal was returning from town, and that these Cafters would probably beat his horses' feet and waylay him. Accordingly I turned in the direction of Mr. Dyason's house, and came into the road again intending to ride until I met with him. My horses however were no sooner in the road that I heard a Cafer whistle near me, which was answered by many others at different distances.

To avoid being heard by them I again turned out of the road at full speed, and after riding for some distance turned it at a greater distance. I then pushed on for Mr. Dyason's to enquire if any person had passed since myself, and was answered to the negative. Finding my horses very much exhausted by exertion, and not knowing what was before me, I procured some corn for them, but had not waited long when I again heard the Cafters, and who, by their voices, appeared to be advancing. Hereupon I concealed my horses in one of the buildings, waited the result, and after some time heard them approach towards a kraal of "Native Foreigners" who are allowed to squat on Mr. Currie's farm. I have every reason to believe that some of them came stealth to look for my horses, but being inside they could not discover them. After staying at Mr. Dyason's about an hour, to my satisfaction Mr. Goldswal came up, and who was of course informed by me of what had happened. He being provided with a brace of pistols, he immediately handed me one, and we proceeded towards Bathurst. On reaching a spot near where the Cafters beset me in the first instance, he observed to me "look out, I am sure my horse sees something." After this we rode about fifty paces when I perceived an object which looked much more dense than thorn bushes, I said "here they are," and we dashed upon them calling on them to stand, or we would shoot them. We succeeded in capturing three, but now the difficulty was what to do with them—(reader—what would you have done?) why we let them go rather than be kept out longer in the night air, and be further mortified on taking them to the authorities by the manner in which we should most likely have been interrogated, and when the law makes so little provision for the safety of the life or property of a white man!

Let any reasonable man ride over Lower Albany at the present moment and see the number of "Native Foreigners" in every direction living in idleness, and he will wonder that the scattered white inhabitants are not entirely destroyed. The fact is it is their industry, I believe, which saves them. Speaking generally—they are spared by the Cafters in order that they may cultivate land and breed cattle, and which, thanks to their friends, they are placed in a position to seize upon whenever prompted thereto by the cravings of appetite, or by that cruelty which is ever the ruling principle of action amongst barbarous tribes.—G. T. Journal.

IRELAND.—O'CONNELL IN LONDON.

DUBLIN, March 13.
The weekly meeting of the Repeal Association took place to-day at the Conciliation-hall, Mr. J. Dunne in the chair. There were very few persons in attendance.

The following letter from Mr. O'Connell was read and inserted on the minutes:

"London, March 13, 1844."

"My dear Ray,—I enclose you a communication from our patriotic friends in Newfoundland, and covering their third remittance, in a bill for £50. Take care that due honour is paid to the subscribers, and especially to the office-bearers of the Repealers in that island. Newfoundland has behaved nobly."

"You cannot form the least idea of the transcendent scene at Covent-garden last night. There never was anything so splendid. I never was so greeted even in Ireland. This is, indeed, cheering, and shows that there is in England more of kind and generous feeling towards Ireland and the Irish than has hitherto had an opportunity to display itself."

"Nothing can, or ought, to have a greater tendency to generate cordiality between the people of both countries than the occurrence in this country respecting the recent trials. This is a sentiment which we are bound to cultivate and encourage by all means in our power."

"I am glad to find the uninterrupted tranquillity which prevades Ireland. It is delightful to perceive that the Irish people understand so well the doctrine of peace which I have so often and so long preached to them. All we want is addition of perseverance—Peace and Perseverance;—and depend on it we shall succeed more speedily than most people imagine."

"Your's most sincerely,

DANIEL O'CONNELL.

—Times, March 20.

THE JUDGMENT—FURTHER "DEFINANCE."

DUBLIN, March 22.—An article, or more properly speaking a declaration, drawn up with considerable skill, appears in the morning organ of the traversers published this day. Notwithstanding the tone of defiance of Government, expressed by the Freeman—the proprietor being himself a concerned party—the article betrays evident symptoms of a lurking suspicion of the leader's resolve at the present juncture, and may be read with equal profit by Mr. O'Connell and the Prime Minister:

"The testing time is coming. It will soon be seen whether a British Government, boasting of its moderation, will, in the 19th century, venture on an act of political vengeance which can produce nothing but exasperation at home and infamy abroad. They looked anxiously for a compromise—for any pretense of consistency to set up against the vindictive clamours of that Orangian rancour which would raise the miserable Irishmen whom it possessed to demand even the life of the great patriot, and to exclaim, like a similar faction of old—"His blood be upon us and upon our children!"

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"That the historic glory of O'Connell should be tarnished now, with the goal of victory in view, by such men and such means would be a mournful catastrophe for Ireland. No; he and his brother traversers will nobly stand the coming test. It is always said that great men, after a long life of honour and fame, will die with their reputations intact. Let us hope that this is true of O'Connell."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"That the historic glory of O'Connell should be tarnished now, with the goal of victory in view, by such men and such means would be a mournful catastrophe for Ireland. No; he and his brother traversers will nobly stand the coming test. It is always said that great men, after a long life of honour and fame, will die with their reputations intact. Let us hope that this is true of O'Connell."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would victimise have no guilt to confess, no apology to make. Were they to bind themselves now to refrain from the deeds for which they are prosecuted, they would be false to their own principles and pledges, traitors to their country, and they would lay suicidal hands on their public character. On such terms, the pardon of the Government would wither in a moment the laurels of half a century."

"But compunction there can be none. The chief traverser has defied them worst. They admit that he has cut off all retreat by 'destroying the bridge behind him.' There can be no surrender, except on the part of the Government. The men whom they would

